

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 11. 10. 1919, sp. zn. Kr I 286/19

Číslo: 88/1919

Právní věta:

Kdo trpí ve svém bytě věci někým jiným ukradené, může dopustiti se tím podílnictví na krádeži.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 11.10.1919

Spisová značka: Kr I 286/19

Číslo rozhodnutí: 88

Číslo sešitu: 1

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla:

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

V odpor vzatý rozsudek zjišťuje, že dne 15. ledna 1919, když byly v Jindřichově Hradci pleněny židovské obchody, přihlížely plenění také dvě dcery obžalované Antonie H., jedenáctiletá Růžena a osmiletá Anna H. a že při té příležitosti dostala Růžena H. od neznámého vojína dvě papírové nákupní tašky v ceně 11 K 70 h, odcizené při drancování v obchodě Adolfa F., a že Anna H. sebrala před obchodem Edvarda W. klubko papírového špagátu v ceně 5 K, ačkoliv věděla, že ho právě někdo při plenění vyhodil z krámu na ulici, a že obžalovaná věci ty ponechala ve svém bytě, když je děti domů přinesly, ačkoliv věděla, odkud pocházejí, a že byly věci ty teprve při domovní prohlídce u obžalované dne 20. ledna 1919 nalezeny a zabaveny. Rozsudek zprošťuje obžalovanou z obžaloby pro zločin podílnictví na krádeži dle §§ 185 a 186 a) tr. z. z toho důvodu, že obžalovaná prý chtěla věci ty ihned vrátiti a neučinila tak jen proto, že nevěděla, komu a kam je má vrátiti. Mimo to prý se zachovala vůči věcem od dětí přineseným zcela pasivně, kdežto § 186 tr. z. předpokládá, aby pachatel vyvinul nějakou činnost v tom směru, aby odcizené věci buď převzal, na sebe převedl nebo ukryl.

Pokud jde o věcné posouzení věci, dovozuje rozsudek, že v pouhém pasivním chování se obžalované nelze spatřovati činnost, směřující k ukrývání a převzetí věcí odcizených. Avšak rozsudek přehlíží, že ukrývání, které stěžuje majiteli opětné nabytí věci ukradené, se může jeviti i v konkludentním činu, v opomenutí. Poněvadž kradenou věc nikdo nesmí ve svém bytě trpěti, bylo samozřejmě povinností obžalované, by věci odevzdala na policejním úřadě anebo jiným vhodným způsobem se postarala o jejich objevení a tím umožnila vlastníkovu věci, by nabyl opět svého vlastnictví. Tím, že nechala obžalovaná věci v bytě ležeti a po 4 dny nic nepodnikla, by věci byly objeveny, při čemž musila

počítati i s okolností, že věci zůstanou po případě vůbec utajeny, dopustila se vzhledem k svým dohlédacím povinnostem jako matka opomenutí, v němž spočívá ukryvání, neboť kdyby nebylo trpění a opomenutí obžalované, byli by měli majitelé věcí možnost jich opět nabýti.